

РЕШЕНИЕ

№ 5568

гр. София, 12.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 12.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Стоева

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **2346** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Развива се във връзка с решение № 2254 от 02.03.2023 г., постановено по адм. дело № 9118/2022 г. на ВАС, III отд., с което е обезсилено решение № 3998 от 15.06.2022 г. по адм. дело № 96/2022 г. по описа на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд, като са дадени задължителни указания, свързани с призоваването и участието в процеса на страните с процесуална легитимация.

Производството по делото е образувано по подадена от Е. К. И. искова молба срещу Столична Община, с която се претендира ответникът да бъде осъден да ѝ заплати сумата от 13 084 лв. / след допуснато с протоколно определение от 26.05.2022 г. по адм. дело № 96/2022 г. по описа на АССГ, 59 с-в, увеличение размера на иска/, представляваща обезщетение за претърпени от ищцата имуществени вреди, изразяващи се в намаляване стойността на имота вследствие невъзможността да се извърши ремонт на къщата поради липсата на изграден път до нея, претърпени през периода от 22.05.2012 г. до 20.05.2020г. и претърпени от отменен по съдебен ред мълчалив отказ на кмета на СО-район П. да разреши прокарване на временен път до имота на ищцата, незаконосъобразни действия и бездействия от страна на служители при ответника, с които са създадени условия за завземане на улица - тупик от строежи, ограничаващи транспортния достъп до имота на ищцата, както и

бездействия за спиране на строежа на ограда на имот, която спира транспортния достъп до имота и за премахване на незаконните строежи. Претендира се и законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.

С исковата молба и с депозираните уточнителни молби от 10.02.2022 г. и 22.02.2022 г. се твърди, че вредите са причинени от незаконен отказ на администрацията да възстанови улицата във вида, в който е била, и отказ за прокарване на временен път за сметка на общината. Поддържа се, че същите била нанесени чрез издаване на разрешения за строежи, които били очевидно в отклонение от издадени строителни книжа, с оглед местонахождението им спрямо улицата. Последното било предизвикано и от бездействие по ограничаване на незаконно строителство в съседни имоти върху уличната мрежа и отказ от прокарване на временен път, за което е налице съдебно решение. Видно от решение по адм.д. № 7670/2018 г. по описа на АССГ, липсата на транспортен достъп до имота на ищцата е следствие на незаконосъобразно поведение на общинската администрация на район "П.", която е издавала разрешения за строежи на сгради и гаражи на имоти, разположени на [улица], което е довело до стесняване на улицата до под 1 м. Твърди се, че ширината на улицата не позволява дори да се подменят електроуредите в имота на ищцата, а още по-малко да се извърши ремонт на сградата, която през 2012 г. вследствие на земетресение се пропуква, а към 2020 г. сградата вече е пред срутване, тъй като не може да се санира. Поддържа се, че причинените щети са в резултат на множество действия и бездействия от страна на СО - район " П.", вследствие на които за ищцата е невъзможно да извърши саниране на сградата, тъй като липсва транспортен достъп до нея. Прави се уточнение, че действията, от които ищцата претендира да е претърпяла вреди, са издаване на две разрешения за строеж с № 7568/07.04.1994 г. и № 554/27.12.2007 г., с които действия ответникът е създал условия за завземане на улицата - тупик от частни строежи, които ограничават транспортния достъп до имота. Относно бездействията уточнява, че се касае до неспазване на указание от началника на Н., а именно разпоредено е съществуващата ограда, навлязла в уличното платно, да бъде преместена по регулационната линия, липса на действия по жалба за спиране на строежа на оградата, както и неизвършване на действия по премахване на незаконните строежи от страна на общинската администрация. Посочва се, че при влязло в сила решение по адм.д. № 13038/2017 г., с което е отменен мълчалив отказ на кмета на СО - район "П.", общинската администрация продължава да не предприема никакви действия по осигуряване на достъп до имота. По тези съображения се претендира ответникът да бъде осъден да заплати горепосочената сума, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане, както и разноските в производството.

В съдебното заседание ищцата се представлява от адв. С., която поддържа исковата молба, заедно с уточненията към нея.

Ответникът – Столична община, в представен писмен отговор на исковата молба, чрез процесуалния си представител юрк. С., оспорва иска като неоснователен. Посочва се в отговора на исковата молба, че увеличаването на пазарната стойност на имота на ищцата не би се дължало на издаден административен акт от кмета на общината с позитивно за ищцата съдържание, а ще бъде вследствие на извършен ремонт и вложени средства. Ответникът поддържа, че не е налице пропуснатата полза от страна на ищцата. Счита, че пропуснатата полза следва да е реална, а не хипотетична, като наличието ѝ винаги трябва да се базира на доказана възможност за сигурно

увеличаване на имуществото, а в случая намира за недоказана реалната вреда за ищцата. Счита за недоказано, че влошаване състоянието на имота се дължи именно на липсата на транспортен достъп до същия, както и че имуществото ѝ е могло да бъде увеличено, но тази възможност е пропусната единствено по причина незаконосъобразен акт на ответника. Твърди, че от страна на район "П." са предприети действия, касаещи оградата на УПИ XI-175, 413, кв. 20 и строежа в УПИ XX-1022. Прави искане за отхвърляне на исковата претенция, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание ответникът не се представлява.

Представителят на СГП взема становище за неоснователност на исковата претенция.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 ГПК във вр. с чл. 144 АПК събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните по делото, а и се установява от представените писмени доказателства, че ищцата е собственик на УПИ X.-174, за което е съставен нотариален акт № 117, том II, рег. № 04521, нот. дело 287/2003 г., който поземлен имот е с идентификатор 37914.6843.109 по КККР, одобрени със Заповед РД-18-76/21.12.2010 г. на изп. директор на АГКК, с адрес: [населено място], район П., ул. Ела-тупик, в.з. Кокалянски ханчета.

Със Заповед № 268/13.05.1961 г. е одобрено изменение на уличната и дворищната регулация на кв. 15, 20 и 20а от в.з. „Кокалянски ханчета“, като за обслужване на парцели XVIII и XXIV, в кв. 20 е създадена задънена [улица] - о.т. 105-106-107, с ширина 3.50 м.

В писмо изх. № СО-4461-01-811/08.03.2013 г. на началника на Дирекция за национален строителен надзор е посочено, че проблемът със стесняването на улицата е в резултат на прилагането на улична и дворищна регулация и на издадените строителни книжа – одобрени инвестиционни проекти, разрешения за строеж, определени строителни линии за парцел X-175, 413 и XX-1022 в кв. 20 на в.з. „Кокалянски ханчета“, район „П.“.

Със Заповед № РД-09-50-734/26.09.2014 г. на гл. архитект на СО е дадено разрешение да се изработи проект за изменение на ПУП в териториалния обхват на м. „Кокаляне“ и в.з. „Кокалянски ханчета“, като целта на проекта е да се осигурят условия за изграждане на необходимите елементи на техническата инфраструктура и целесъобразното устройство на имотите от територията в съответствие с устройствените предвиждания на ОУП на СО.

С искане вх. № РПН-17-ГР94-3350/10.10.2017 г., изпратено до Столичен общински съвет, кмета на район „П.“ и директора на Столична дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“, Е. И. и Н. К. са поискали осигуряването на транспортен достъп до собствените им недвижими имоти. Искането към кмета на район „П.“ е формулирано в т. 1 и е за необходимостта от прокаране на основание чл. 190 ЗУТ на временен път, който да осигури транспортен достъп до законно построените сгради на жалбоподателите.

С докладна записка № 1203/25.10.2017 г. от инж. Н. до началника на 7 РСПБЗН се посочва, че за УПИ X. - 174 и УПИ X. - 394, кв.20, в.з. „Кокалянски ханчета“, [населено място], има транспортен достъп по [улица], който е затруднен от построен обект в УПИ XX-1022, кв.20. При извършена справка в община „П.“ е предоставена

информация за започнала процедура по промяна на подробния устройствен план в конкретната местност за решаване на възникналите пречки по осигуряването на достъп. По повод направените искания от 10.10.2017 г. от кмета на район „П.“ са изготвени две писма с изх. № РПН17-ГР94-3350 от 27.11.2017 г. и изх. № РПН16-ГР94-4046 от 04.12.2017 г., в които се излага, че във връзка с искането относно издаване на заповед за прокарване на временен път към преписката не е приложена графика с изчислени площи на засегнатите имоти и пазарна оценка от лицензиран оценител. Съгласно чл. 190, ал. 6 ЗУТ временни пътища се прокарват въз основа на писмен договор между заинтересуваните собственици на поземлени имоти с нотариална заверка на подписите и не са представени доказателства за липса на съгласие от заинтересованите страни. С писмо от 10.03.2015 г. от Н. молителите са уведомени относно заповедта за изработване на нов ПУП, в обхвата на техните имоти, като е изяснено, че с нея се спира прилагането на частта от действащия ПУП, описан в обхвата на заповедта.

Ищцата е оспорила мълчалив отказ на Кмета на СО - район П. да издаде заповед, с която да разреши прокарването на временен път. С решение № 7670/17.12.2018 г., постановено по адм.д. № 13038/2017 г. по описа на АССГ, 48 с-в, е отменен мълчалив отказ за произнасяне по направеното с молба № РПН-17-ГР94-3350/10.10.2017 г. искане за издаване на заповед за прокарване на временен път от кмета на СО - район „ П.“ и преписката е върната на органа за издаване на заповед за прокарване на временен път по чл. 190 ЗУТ в 14-дневен срок. Решението на АССГ е оставено в сила с решение № 3456/05.03.2020 г., постановено по адм. д. № 7547/2019 г. на ВАС. Не са ангажирани по делото доказателства за издаване на заповед по чл. 190 ЗУТ.

Поради неизпълнение на решение № 7670/17.12.2018 г., постановено по адм.д. № 13038/2017 г. на АССГ, и по подадена от Е. И. молба съдът с влязло в сила разпореждане № 761/28.01.2022 г. по адм. дело № 12406/2021г. на АССГ е осъдил кмета на СО - район П. да заплати глоба в размер на 200 лв. на основание чл. 304 и сл. АПК.

Установено е по делото, че за територията, в която попада процесният УПИ Х.-174, имот с идентификатор 37914.6843.109, има влезли в сила кадастрална карта за територията, одобрена със Заповед № РД-18-76/21.12.2010 г. на изпълнителния директор на АГКК; изменение на кадастрална карта със Заповед № КД-14-22-461/28.03.2013 г. на началника на СГКК – С.; ПУП на в.з. „Кокалянски ханчета“, одобрен със Заповед №1011/02.03.1959 г.; изменение на улична и дворищна регулация на кв.15, кв.20 и кв.20А, одобрено със заповед № 293/13.05.1961 г.

С последното изменение е одобрена улица - тупик от о.т.102 до о.т.107, която ще обслужва УПИ XI-175,413, УПИ Х.-920, УПИ ХХ-1022, УПИ Х.-394, УПИ Х.-174 и Х.-182 от кв. 20.

Със заповед № РД-09-50-734/16.09.2014 г. е разрешено изработване на проект за изменение на подробен устройствен план, в чийто обхват попада и кв.20, м. в.з. „Кокалянски ханчета“.

Установено е по приложеното адм. д. № 13038/2017 г. на АССГ, че [улица]от о.т. 104-102-101 е с трайна настилка, откъдето е достъпът до улицата - тупик с о.т. 102-105-107. В участъка от о.т.102 до о.т.107 улицата не е с трайна настилка. Широчината на улицата от о.т.102 до о.т. 105 е между 1 м и 1.10 м между бетонните части на изградените от двете страни на улицата огради. В частта на улицата тупик от

о.т. 105 до о.т. 106 размерът на улицата е около 2.30 м, след което от о.т. 106 до о.т.107 улицата е с размер около 3.40 м между оградите на имотите, които са изпълнени от оградна мрежа и оградни колове без бетонова част. При о.т. 102 на югозападния ъгъл при УПИ ХХ-1022, кв.20 има монтиран бетонов стълб на енергопреносната мрежа, който тангира с оградата на имота и попада в рамките на [улица]и тупиковата част от улицата (процесната). В УПИ ХІ-175,413, на около 2 м навътре в имота от улицата тупик, има масивна част на подпорна стена, изравняваща разликата между нивата на имота и на улицата (част от имота е на нивото на улицата, а останалата част е на по-ниско ниво). В УПИ ХХ-1022 на около 0.60 см от външния ръб на масивната основа на оградата има изградена двуетажна постройка. Оградите на имотите, както и постройките и сградите са нанесени в кадастралната карта. Изяснено е, че в частта - тупик на [улица]от о.т.102 до о.т.107, прилежащите имоти са УПИ ХІ-175,413, УПИ Х.-920, УПИ ХІІІ-182, УПИ Х.-174, УПИ Х.-394, УПИ ХХ-1022, кв.20. УПИ ХІ-175,413 има лице на три улици - ул. Буката, ул. Е. (о.т.104 - о.т.102) и улица - тупик (о.т.102-о.т.105); УПИ Х.-920 има лице на две улици - ул. Буката и улица -тупик (о.т.105-о.т.107); УПИ ХІІІ-182 има лице на ул. Буката и излаз на тясната част на тупика от о.т. 105 до о.т.107 (тупикът стига до имота); УПИ ХХ-1022 има лице на две улици - ул. Е. и улица - тупик в участъка от о.т.102 до о.т. 105; УПИ Х.-174 и УПИ Х.-394 имат лице единствено на улица-тупик с о.т. 102-105-106-107. Достъпът до имоти УПИ Х.-394 (стар Х.-394), кв.20, м. в.з. „Кокалянски ханчета“, който имот е с идентификатор 37914.6843.110, и имот УПИ Х. - 174, който е с идентификатор 37914.6843.109 по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със заповед № РД-18-76/21.12.2010 г. на изпълнителния директор на АГКК, е единствено от улица-тупик с о.т. 102-105-106-107. Измерената на място широчина на улицата - тупик при входа и от [улица], разстояние между бетоновите части на оградите на УПИ ХІ-175,413 и УПИ ХХ-1022. Улицата - тупик е предвидена с регулационен план от 1961 г. и е с широчина 3,5 м. В скица на имот с идентификатор 37914.6843.2127 от 14.08.2013 г. по КККР, последно изменение със заповед № КД-14-22-461/28.03.2013 г. на началник на СГКК-С., улицата е отразена със широчина около 1 м. Процесният имот - УПИ Х.-174, има лице единствено на улица-тупик с о.т. 102-105-106-107. Тупикът в участъка между о.т. 102 и о.т. 105 е с широчина между 1 м и 1.1 м. в участъка между о.т. 105 и о.т. 106 е с широчина около 2.3 м и в участъка от о.т. 106 до о.т. 107 е с широчина около 3.40 м. Връзката на тупиковата улица с пътната мрежа става при о.т. 102, където широчината на тупика е 1,10 м вместо изискуемите 3,5 м. Възможността за осигуряване на достъп до имота е чрез възстановяване на габарита на улицата - тупик между о.т. 102 - о.т. 105 - о.т. 106 - о.т. 107.

От събраните по адм.д. № 4175/2020 г. по описа на АССГ доказателства, включително изслушаната съдебно-техническа експертиза, се установява, че прилежащите УПИ на [улица]- тупик с о.т. от 102-107 са УПИ ХХ-1022; УПИ Х.-174, Х.-394, Х.-182, Н.-920, НІ-175, 413 от кв. 20, „Кокалянски ханчета“ по плана на [населено място]. Достъпът за ПИ с идентификатор № 37914.6843.109 е единствено откъм [улица]- тупик с о.т. 102-105-106 до о.т. 107. Улицата от о.т. 102 до о.т. 105 е с ширина от 1.04 м до 1.10 м, от о.т. 105 до о.т. 106 - 2.18 м до 3.27 м, а от о.т. 106 до о.т. 107 – 2.49 м до 2.95 м. По КК ширината на улицата е заснета в действителното ѝ състояние. ПИ с идентификатор 37914.6843.109 няма лице към улица, която да може да се ползва за транспортен достъп. Според експертното заключение съществуващата улица – тупик не отговаря на нито едно изискване на чл. 80 и чл. 81 ЗУТ по отношение на ширина на

улица - тупик, пешеходна алея и тротоар.

Не се спори относно факта, че в съседен имот с идентификатор 37914.6843.2127, представляващ УПИ № XI-175, 413, кв. 20, е построена ограда, за която от Дирекция „Контрол по строителството“ при СО е указано на кмета на район „П.“, че следва да спре строително-монтажните работи и да се предприемат действия по обезпечаване на функционирането на тупиковата улица. През 2012 г. от ДНСК е изискано да бъде осъществена проверка относно този строеж и засягането на улицата. Видно е от писмо от Н. от 2013 г., че след проверка на случая се установява, че за тази ограда е налице издадено разрешение за строеж от районната администрация „П.“, СО с № 554/27.12.2007 г., с което е допуснато стесняване на предвидената улица – тупик. Не е спорно, че оградата съществува, като именно на засягането на правото на собственост върху нея се позовава кметът на район „П.“, с оглед твърдяна невъзможност за издаване на заповед по чл. 190 ЗУТ – за изграждане на временен път.

Това стесняване следва и от друго допуснато от районната администрация узаконяване на гараж в имот ПИ 37914.6843.111, съставляващ УПИ № XX-1022, кв. 20 – рег. №7568/07.04.1994 г., който е изграден в отклонение от строителните книжа, като вместо по уличната регулация е изпълнен с 2 метра извън границите на имота, поради което преписката е изпратена в РОНСК за издаване на заповед за премахване на незаконен строеж.

Не се спори, че в имота на ищцата се намира сграда – масивна двуетажна къща с идентификатор 37914.6843.109.1 с РЗП 68 кв.м. и две пристройки. Установява се, че сградата е силно компрометирана и опасна за обитаване, поради което е направено предписание за заздравяването ѝ след становище на инженер – конструктор. Установява се, че след земетресение през 2012 г. е било налице затруднение за своевременно отстраняване на щетите – като ремонт на комин и подмяна на счупени керемиди, вследствие на което щетите по къщата значително се увеличават. Вследствие на неизвършването на този тип ремонтни дейности настъпват и други щети по имота като компрометиране на носещата дървена конструкция на покрива, като към момента около 90 % от същата е за подмяна, както и дъсчената обшивка, летвите и керемидите. Компрометирана е и мазилка и шпакловка в стаите, както и каменният зид на външното стълбище, които са изцяло за ремонт вследствие паднала каменна стена, напукване на бетона и корозия на армировката.

От заключението на изслушаната по приобщеното адм. дело № 4175/2020г. на АССГ съдебно-оценителна експертиза се установява, че средната пазарна цена на монолитна жилищна къща старо строителство в района към момента е средно 365 евро за квадратен метър, а средната пазарна цена на монолитна жилищна къща старо строителство за къща в състояние за ремонт в района към момента е средно 290 евро за квадратен метър. Съобразено е и увеличението на стойността на ремонтните услуги и материалите за посочения период от 2012 г. до 2020 г. Съобразено е и затруднението, свързано с невъзможността за транспортен достъп на строителна техника до имота, което би довело до необходимост от повече ръчен труд.

Направена е подробна количествено-стойностна сметка /К./ за необходимите за конкретния имот строително-ремонтни дейности /СМР/, които биха били необходими към 2012 г. и към 2020 г., както като видове и количества, така и като цена. Изчислено е, че при извършени СМР към 2012г., съобразно

необходимостта от конкретни такива, общата стойност по средни пазарни цени на същите би възлязла на 2 193,68 лева. Такива СМР съобразно необходимите видове, количества и цени към 2020 г. възлизат в размер на 15 241,31 лева.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Според чл. 205 АПК исковите за обезщетение за вреди се предявяват срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Исковата защита е възможна при условията на чл. 1 ЗОДОВ. Във фактическия състав на отговорността на държавата и общините за дейността на администрацията, визирана в чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, се включват следните елементи: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност; вреда от такъв административен акт и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действия или бездействия и настъпилите вредоносен резултат. Съобразно чл. 4, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Тежестта на доказване наличието на всички елементи на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ е на ищца / така решение № 2757 от 11.03.2016 г. по адм. д. № 4638/2015 г. на ВАС/. При недоказване на който и да е от горепосочените елементи на фактическия състав на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ не може да се реализира отговорността на ответника по този ред. Предмет на разглеждане в настоящото производство е предявен от Е. К. И. срещу Столична община иск за заплащане на сумата от 13084 лв., представляваща обезщетение за претърпени от ищцата имуществени вреди, изразяващи се в намаляване стойността на имота поради невъзможността да се извърши ремонт на къщата, при липсата на изграден път до нея, претърпени през периода от 22.05.2012 г. до 20.05.2020 г. вследствие отменен по съдебен ред мълчалив отказ на кмета на СО - район „П.“ да разреши прокарване на временен път до имота на ищцата, незаконосъобразни действия и бездействия от страна на служители при ответника, с които са създадени условия за завземане на улица-тупик от строежи, ограничаващи транспортния достъп до имота на ищцата, както и бездействия за спиране на строежа на ограда на имот, която спира транспортния достъп до имота и за премахване на незаконните строежи, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.

Предявеният иск е местно подсъден на АССГ, с оглед правилата за местна подсъдност, уредени в чл. 7 ЗОДОВ, и е допустим за разглеждане по реда на ЗОДОВ, поради което и настоящият съдебен състав приема, че искът следва да бъде разгледан по същество.

Надлежната процесуална легитимация на ответника по иск по чл. 203 АПК се

обуславя от издаването на незаконосъобразен акт, съответно действие или бездействие на длъжностно лице, намиращо се в трудово или служебно правоотношение с учреждениято, срещу което е предявен искът. В случая искът е предявен срещу Столична община, а незаконосъобразният административен акт е издаден от кмета на СО - район "П.", както и действията и бездействията, от които се претендират вредите, са извършени от администрацията на СО - район " П.", поради което и с оглед извършеното уточнение на исковата претенция именно Столична община е пасивно легитимиран ответник да отговаря за причинените на ищцата вреди от отмяната на мълчаливия отказ и от незаконосъобразните действия и бездействия.

Както се посочи по-горе, елемент от фактическия състав на отговорността на държавата и общините, уредена в чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, е наличието на незаконосъобразен административен акт, незаконосъобразно действие или бездействие на орган на власт.

Изложени са в исковата молба и уточнителните молби твърдения, че ищцата е претърпяла имуществени вреди вследствие на отменен административен акт, както и от действия и бездействия на ответния орган, като по отношение на претенцията за обезщетяване на причинени вреди от отменен административен акт се посочва, че вредите, които е претърпяла, са за периода от 10.10.2017 г. - датата на подаване на жалбата срещу мълчаливия отказ, до 20.05.2020 г., съответно по отношение на вредите от незаконосъобразни действия и бездействия на ответния орган конкретизира период от 22.05.2012 г., датата на земетресението, увредило къщата ѝ, до 20.05.2020 г.

По делото се установява, че е налице отменен по съответния ред административен акт, доколкото с решение № 7670/17.12.2018 г., постановено по адм.дело № 13038/2017 г. по описа на АССГ, е отменен формиранят мълчалив отказ за произнасяне по направеното искане за издаване на заповед за прокарване на временен път от кмета на СО - район П. и преписката е върната на органа за издаване на административен акт съобразно решението в 14-дневен срок. Решението на АССГ е оставено в сила с решение № 3456/05.03.2020 г., постановено по адм. дело № 7547/2019 г. на ВАС, съответно не е изпълнено, което е установено в производство по реда на чл. 304 и сл. АПК по адм. дело № 12406/2021 г. по описа на АССГ, приключило с разпореждане № 761/28.01.2022 г. за налагане на глоба.

Следва да се посочи, че се касае за отмяна на мълчалив отказ, съответно датата на увредата е датата, на която изтича срокът за произнасяне. В случая органът е сезиран с искане от 10.10.2017 г., а срокът за произнасяне е изтекъл на 24.10.2017 г.

По отношение наличието на незаконосъобразно действие, от което се претендират вреди, ищцата поддържа, че издаването на два акта представлява незаконосъобразно действие, от което е претърпяла такива. Относно незаконосъобразните бездействия се твърди, че ответникът не е предприел действия по изпълнение на указания, дадени от началника на Н., към СО за преместване на съществуващата ограда, не е предприел действия по спиране на строежа на оградата в УПИ XI-175, 413, кв.20, както и не е

предприел действия, съгласно указания от ДНСК, по установяване и премахване на незаконните строежи. ЗОДОВ разграничава претенцията за вреди от отменени административни актове от такива от действия и бездействия. Под действия и бездействия следва да се разбират фактически такива, тъй като правните действия водят до издаването на актовете или до формиране на мълчалив отказ за издаване на акт. Т.е., при всички случаи, за да подлежат на обезщетяване действията и бездействията на администрацията, следва същите да нямат за последица издаването на административен акт. Съдебната практика трайно приема, че незаконосъобразно действие на администрацията е това фактическо действие, за което или няма законова база, основа за извършването му, или ако има такава, то е извършено в противоречие с нея. Бездействие на държавен или общински административен орган или длъжностно лице ще е налице тогава, когато не се извърши определено материално (фактическо) действие, което органът или длъжностното лице са задължени да извършат по силата на закон в интерес на гражданите или на техни организации. Незаконосъобразно действие по смисъла на ЗОДОВ не може да е юридическо /или правно/ действие. Същото се отнася и за незаконосъобразното бездействие. Ако то се състои от фактическа страна в непроизнасяне в съответния срок по чл. 57 АПК по искане за издаване на ненормативен административен акт, това бездействие по дефиниция на чл. 58, ал.1 и 4 АПК е приравнено на административен акт – мълчалив отказ. В тази връзка съдът намира за нужно да се отбележи, че неоснователни бездействия на административния орган по смисъла на чл. 204, ал. 4 АПК са налице само при неизвършването на фактически, но не и на правни действия, каквито са хипотезите на чл. 256 и чл. 257 АПК, защото юридическите действия трябва предварително да бъдат отменени като административни актове, за да е допустимо сезирането на съда на посоченото основание – чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

В този смисъл, например, решение № 14832 от 07.12.2009 г. по адм. д. № 3368/2009 г., III отд. на ВАС, решение № 14980 от 16.11.2011 г. по адм. д. № 7446/2011 г., III отд. на ВАС, опр. № 7513/20.06.2008 г. по адм.д. № 7367/2008 г. на ВАС, III отд. и др.

По тези съображения не може да се приеме, че издаването на сочените две разрешения за строеж, които са административни актове, съответно дейността по издаването им е юридическа, а не фактическа, представлява незаконосъобразно действие, въз основа на което да се претендира обезщетяване на вреди, като съдът намира, че същият извод се налага и по въпроса с твърдяното бездействие от страна на ответника. По делото се установява, че общинската администрация е издавала разрешения за строеж на сгради и гаражи на имоти, разположени на [улица], което е довело до стесняване ширината на улицата до под 1 метър. Правени са проверки, които доказват, че строежите, разположени върху улицата, са изпълнени в отклонение от строителните разрешения. Посоченото е довело до завземане на общинска собственост с частни имоти. Установява се, освен това, че улица-тупик, чрез която се осигурява транспортният достъп до имота на ищцата, е предвидена с регулационен план от 1961 г. и е с широчина 3.5 метра. Наличната улица е силно стеснена от извършеното строителство. През

2012 г. от ДНСК е изискано да бъде осъществена проверка относно изграждането на оградата и засягането на улицата. Видно е от писмо от Н. от 2013 г., че след проверка на случая се установява, че за тази ограда е налице издадено разрешение за строеж от районната администрация „П.“ СО №554/27.12.2007 г., с което е допуснато стесняване на предвидената улица – тупик. Дирекция „Контрол по строителството“ при СО е предписал на Кмета на район „П.“ да предприеме действия по спиране на строително-монтажните работи и да се предприемат действия по обезпечаване на функционирането на тупиковата улица.

Посочените в исковата молба и в уточнителните молби бездействия на ответника всъщност представляват не фактически бездействия, а юридически такива, тъй като установяване и премахване на незаконно строителство следва да се извърши след издаване на административен акт за премахване на строежа, административен акт за изместване на съществуващата ограда или акт за спиране на строежа. Т.е., действията, които органът следва да предприеме по осигуряване на транспортен достъп до имота на ищцата са правни такива, които следва да приключат с издаване на административен акт, а не се касае за фактически действия. Неиздаването на заповед за прокарване на временен път до имота на ищцата и по този начин неосигуряване на транспортен достъп до имота, както и неизпълняване препоръките, дадени от контролните органи, не представляват фактическо бездействие по смисъла на ЗОДОВ. За да се обезпечи функционирането на улицата-тупик, чрез която да се осигури транспортният достъп до имота на ищцата, е необходимо да се издаде акт по премахване на незаконния строеж - ограда и гараж, или за изместването на оградата. По тези съображения съдът приема, че се касае за юридически, а не за фактически действия и бездействие при задължение за извършване на правни действия по издаване на съответните административни актове.

Предвид изложеното, съдът намира, че частично е налице първата предпоставка за уважаване на исковата претенция, а именно наличие на отменен административен акт на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменен по съответния ред. Не се доказва наличието на незаконосъобразно действие или бездействие на органа по смисъла на чл. 204, ал.4 АПК вр. чл. 1 ЗОДОВ.

Претенцията за настъпили имуществени вреди за ищцата се изразява в намаляване стойността на имота поради невъзможността да се извърши ремонт на къщата, при липсата на изграден път до нея. Претендираното обезщетение следва да послужи за възстановяване състоянието на къщата на ищцата. Т.е., ищцата има достъп до имота си, но същият е пешеходен, а не транспортен и това датира от 2007 г., откогато има данни по делото, че са сигнализирани органите за изградената ограда, която е стеснила пътя. Това означава, че за да се извършват регулярни ремонтни дейности по имота, с оглед неговата поддръжка, следва строителните материали да се носят на ръка или да се прекарват с по-малко транспортно средство, което затруднява строителните дейности по имота. Поради това за ищцата е настъпила вреда, която се изразява в затруднения за саниране на сградата. Със заявлението от 10.10.2017 г. ищцата е поискала от кмета на СО-район „П.“ да осигури

транспортен достъп до собствения ѝ недвижимия имот. Конкретно искането е за необходимостта от прокарване на основание чл. 190 ЗУТ на временен път, който да осигури транспортен достъп до законно построената сграда на ищцата. Ответникът не е издал акт, с който да осигури транспортния достъп и по този начин е формирал мълчалив отказ. Този отказ е отменен с влязлото в сила решение № 7670/17.12.2018 г., постановено по адм.д. № 13038/2017 г. на АССГ, а органът е задължен да издаде заповед за прокарване на временен път.

Както се посочи вече, за да подлежи на обезщетяване настъпилата имуществена вреда, следва същата да е пряка и непосредствена последица от отменения административен акт. В случая съдът намира, че такава връзка не е налице, тъй като вредата, изразяваща се в затруднение за строително саниране на къщата предхожда издаването на административния акт. Това затруднение датира още от 2007 г., когато са изградени оградата и гаража, вследствие на което е стеснен пътят, а през 2012 г. след земетресение по къщата се появяват пукнатини и други проблеми, относно които поради липсата на транспортен достъп е налице затруднение за поправянето им. Формираният и отменен мълчалив отказ единствено легализира наличието на вредата, но вредата не се претърпява поради неосигурения транспортен достъп до имота. Приема се в съдебната практика, че имуществената вреда представлява разликата между имущественото състояние на засегнатото лице след неблагоприятното въздействие върху неговото имущество и имущественото състояние, което това лице би имало, ако върху неговото имущество не бе осъществено неблагоприятно въздействие. Прието е, че това имуществено разместване следва да е пряка и непосредствена последица от неблагоприятното въздействие, т.е., да го следва. Такава пряка и непосредствена връзка между вредата и отменения акт в случая не е налице, предвид изясненото по-горе относно възникването на вредата.

Предвид гореизложеното съдът приема, че искът за обезщетяване на претърпени от ищцата имуществени вреди в размер на 13084 лв. вследствие невъзможността да се извърши ремонт на къщата поради липсата на изграден път до нея, претърпени през периода от 22.05.2012 г. до 20.05.2020 г., е неоснователен и като такъв изцяло подлежи на отхвърляне.

Относно разноските в производството.

При този изход на спора право на разноски има ответникът, поради което следва да му се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определен от съда по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК във връзка с чл. 143, ал. 4 и чл. 144 АПК вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 203 АПК, Административен съд София-град, II отд., 72 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Е. К. И., ЕГН [ЕГН], срещу Столична община иск за заплащане на сумата от 13084 лв., представляваща обезщетение за претърпени от ищцата имуществени вреди, изразяващи се в намаляване

стойността на имота вследствие невъзможността да се извърши ремонт на къщата поради липсата на изграден път до нея, претърпени през периода от 22.05.2012 г. до 20.05.2020г. и претърпени от отменен по съдебен ред мълчалив отказ на кмета на СО-район П. да разреши прокарване на временен път до имота на ищцата, незаконосъобразни действия и бездействия от страна на служители при ответника, с които са създадени условия за завземане на улица - тупик от строежи, ограничаващи транспортния достъп до имота на ищцата, както и бездействия за спиране на строежа на ограда на имот, която спира транспортния достъп до имота и за премахване на незаконните строежи, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА Е. К. И., с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Столична община, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица] сумата от 100,00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: